Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 13 жовтня 2009 року № 40 (308)

З ДНЕМ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ ТА ПОКРОВОЮ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ!

Президент України Віктор ЮЩЕНКО під час зустрічі з ветеранами УПА

Дорогі друзі, побратими!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів вітає Український народ з 67-ю річницею створення легендарної Української Повстанської Армії та великим християнським святом – Покровою Пресвятої Богородиці.

У день Святої Покрови ми вшановуємо українське лицарство, яке впродовж усієї історії нашого народу боронило рідну землю від хижих загарбників. Згадуючи славне українське козацтво, ми схиляємо голови перед продовжувачами їхнього військового чину – вояками Української Повстанської Армії.

Героїчна історія УПА є величним прикладом жертовного служіння українському народу. Цвіт української нації, її вірні сини і доньки у драматичний момент нашої історії постали на смертельний поєдинок з лютим і нещадним ворогом. Незламних лицарів України не зламали ні довгі роки героїчної боротьби, ні сталінські концтабори, ні потоки комуністичної брехні і замовчувань їхнього великого Подвигу в ім'я України. З гаслом "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї" вони впевнено йшли у бій, віддавали своє життя в ім'я Батьківщини.

В українському суспільстві все більшої сили набирає усвідомлення героїчного чину вояків УПА. Головного командира Української Повстанської Армії Романа Шухевича нагороджено званням "Герой України", а національно-визвольний рух названо головним фактором у здобутті та становленні незалежної Української держави.

Разом з тим, головним завданням сьогодення є наповнення нашої держави національним змістом, об'єднання дезорієнтованої нації та здобуття справжнього суверенітету, передусім духовного, від окупантів різних мастей.

З цією метою в столиці України необхідно побудувати пам'ятник борцям за Волю України і відкрити Пантеон Слави для перепоховання видатних українських провідників – визначних борців за волю України: Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича, Ярослава Стецька, Степана Ленкавського та інших.

Шановні друзі! Ми переконані, що дороговказ безсмертної УПА: "Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави!" стане головним гаслом української нації, що виведе нас на боротьбу із безнадією та розпачем мільйонів українців, які мріють мати в своїй хаті свою правду і волю. І нехай у цій святій справі заступиться за нас Пресвята Богородиця, і нехай допоможе нам непереможний дух Героїв УПА!

Слава Україні! Героям слава!

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ КОНСТИТУЦІЇ ПРЕЗИДЕНТА В.ЮЩЕНКА

ПОЗБУТИСЯ ІМПЕРІЇ СТРАХУ

Василь БІЛОУС,
політв'язень, член КУН

350 років російські царі і кремлівські вожді гнітили, упокоряли, геноцидом знищували українців України, ставили і таки поставили на коліна волелюбний народ. На моїх (ще дитячих) очах озброєні наганами нелюди-комуністи до нитки пограбували мого рідного по матері діда Харитона Білика – найбагатшого селянина районного центру Теплик, що на Вінниччині. Навесні зловісного 1933 року Сталін розстріляв голодом діда Харитона, у його 56 років від роду, мою дворічну сестричку Ніну, молодими кинуті у спільну яму без труни рідні тітки Хіврона, Ганна, дядько Семен, брат Володя. Після 1933 року мої односельці перестали збиратись біля ставка під вербами на вечірні співанки.

У вересні 1937 року посланець Москви Косенков, який займав посаду начальника Теплицького районного відділу НКВД, арештував і підвів під розстріл мою вчительку Ганну Момот за те, що не повісила на стіні портрет Сталіна. А заразом розстріляв і її нареченого. Контролер єдиного тоді на Теплицький район кінотеатру, Мотрона Бойко, не вберегла місця в кіно про Чарлі Чапліна для енкаведиста Косенкова, його дружини і їхнього сина Глєба, мого однокласника, і була розстріляна. Це окремі факти масових розстрілів, якими упокорювали, приземлювали українців.

Проти 350 років російської неволі 18 років скоріше зовнішньої незалежності України – термін малий, за який не вдалося викачати з українців переляк смерті, прищеплений нещадним терором російських царів і вождів.

Етнічного, корінного українця, високоосвіченого, успішного фахівця-банкіра, визнаного міжнародним світом державного діяча, якому ворожа українцям опозиція до краю утяла повноваження, Президента Віктора Ющенка не можна звинуватити у відсутності мужності чи сміливості. Але у Проекті Закону України "Про внесення змін до Конституції України" виразно проглядається інерція страху смерті, навіяної українцям терором царів і вождів.

Всі нацмени сучасної України давно згуртовані в окремі національні общини, мають зв'язок з урядами своїх матірних

держав, користуються захистом своїх держав, ігнорують українську державну мову і уклад українців, зберігають свою національну ідентичність за рахунок держбюджету України.

Закінчення на 4-й стор.

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ЇХНЯ ЖЕРТОВНІСТЬ – СВЯЩЕННА

Євген ЛЕВІН,
КУН, "Просвіта"

Чергова річниця з дня створення Української Повстанської Армії, яку ми відзначаємо 14 жовтня, має стати предметом ґрунтовних роздумів про те, що уособлювали собою ця армія та ОУН, до чого призвела їхня жертовна боротьба. Чи зазнала поразки УПА, яка вела вкрай нерівну війну з усіма можливими окупантами України, у тому числі й із найстрашнішим – совєтським? Так, очевидно, наша Армія в тій війні не могла отримати суто військової, фізичної перемоги. УПА не могла тоді вигнати совєтський режим з теренів нашої Батьківщини, повністю знищити совєтські каральні органи. Але ОУН-УПА Провидінням судилося мати іншу долю, інше призначення. Ставши у нерівний та смертельний двобій з найстрашнішими режимами в історії людства – більшовизмом і фашизмом, іншими загарбниками, вона спромоглася зробити те, чого, ймовірно, зробити не зміг би ніхто. Хіба може за усіма правилами військового мистецтва так довго і вперто триматися армія з таким озброєнням та чисельністю? А вони стояли, знищуючи банди НКВС, захищаючи свою націю, свої оселі, свій край. Бо мали Силу Духу Людського, Мали Честь та Любов до України, що були для них всім і понад усе. Вони, як ніхто інший, розуміли своє Призначення, свою Місію і виконали їх сповна. Так, були сподівання на те, що СРСР вступить у війну зі США та Англією, і УПА могла й сподівалася виступити в цій війні на боці останніх (і це було цілком правильне рішення). Але коли ці надії не справдилися, стало очевидним, що ОУН та УПА опинилися один на один із запеклим ворогом – більшовицьким режимом, що кілька разів переважав їх за усіма можливими чинниками. За усіма, але не за моральними. Ось тут і лежить відповідь на запитання: ким вони були? Лише відвертий негідник або вкрай неосвічена, непоінформована людина може виступати проти УПА та її мученицької боротьби. Адже тепер вояки нашої Армії чітко знали, на що йдуть – на вірну смерть або ж муки в совєтських концтаборах.

Та чи склали вони зброю, вирішивши вижити, пережити тяжкі часи і, можливо, потім знову включитися до визвольної боротьби? Вони усвідомлювали, що їхній чин був необхідний саме тоді, коли закладалося майбутнє України, закладалося саме ними. І саме вояки УПА та члени ОУН стали Переможцями цієї битви за Україну, за всіх нас. Наївно і легковажно думати, що переможцями стали криваві кати з НКВС. Маючи величезну військову перевагу, ці недолюдки могли хіба що фізично знищити упівців. Але перемога буває не лише військовою, а й передусім моральною і політичною. Отримавши військову позірну перемогу, совєтський режим зазнав на теренах України жахливої моральної та політичної поразки. І ніколи кати та вбивці не були й не будуть правдивими переможцями. Моральна, політична, ідеологічна, світоглядна перемога у війні між СРСР та Армією України, Армією нашої Батьківщини, яка тоді ще не мала власної державності, одержала остання, що й показали наступні десятиріччя. Вояки УПА та члени ОУН зробили найголовніше – захистили Честь України, Честь Нації, Честь і Гідність Людини. Їхній жертовний чин переважив багато ганебних поразок та провалів українства у попередні десятиріччя та століття. Жодна з поневолених у СРСР націй і близько не чинила такого опору, як робила Армія України, ведучи боротьбу поза межами людських можливостей. Ось вам і підвалини для виховання прийдешніх поколінь, для подальшої розбудови Української держави. Таким багатством треба лише вміти скористатися.

Маємо усвідомлювати, ким були вони і ким є ми, ті, хто начебто став їм на зміну. Чи спроможні ми на високий чин? Чи знаємо, що робити зараз, за цієї вкрай важкої ситуації, що склалася в країні? ОУН-УПА підняли планку надто високо, аби всі ми мали право так безглуздо змарнувати останні 15 років. Мусимо вчитися бути такими, якими були вони – вояки Української Повстанської Армії, що стверджувала правду на нашій багатостраждальній землі. І не політично й морально вбогому охвістю, що обсіло практично усі владні щаблі, судити і розуміти, ким були ОУН та УПА. Їхнє невизнання у сучасній Україні однозначно свідчить про глибоку моральну кризу в суспільстві, накладає на гномів від політики та влади тавро суцільної ганьби. В силу своєї обмеженості та аморальності вони не думають, як будуть виглядати в очах наступних поколінь, безумовно, свідомих правди про національно-визвольний рух середини XX століття.

Будемо завжди пам'ятати, ким були ті, хто йшов шляхом Визволення України ще якихось декілька десятків років тому, хто зміг вистояти і перемогти в найстрашнішій війні в історії людства, назавжди вписавши у Вічність назви ОУН і УПА.

м. Харків

ЛІТОПИС БОРОТЬБИ

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

Проблеми визнання національно-визвольної боротьби ОУН-УПА в сучасній Українській Державі (2004–2009 рр.)

Національно-визвольна боротьба УВО-ОУН-ОУН(р) та Української Повстанської Армії за державну самостійність України тривала 70 років (1921–1991 рр.), і тому не є правильним звужувати цю широку історичну тему тільки до періоду Другої Світової війни або післявоєнної довголітньої збройної боротьби підпілля ОУН(р) та УПА за Українську Самостійну Державу.

2004 року у зв'язку з подіями Помаранчевої революції національна еліта України могла досягти великого успіху: самій прийти до влади і очистити державу від влади колишніх окупантів (партійно-радянської окупаційної номенклатури УРСР) та їхніх прибічників – колаборантів та компрадорів. Але, очевидно, у нації не вистачило на це рушійної енергії, вона не зуміла (чи не зрозуміла?) відновити в державі дійсно національну незалежність. Хвиля Помаранчевої революції не виросла в очищаюче національне цунамі, хвиля стихла, і на Україну осіло те саме сміття – мертвотна спадщина радянської доби.

Щоправда, за період каденції першого помаранчевого уряду були певні підстави і сподівання на деякий позитив у вирішенні названої проблеми. Віце-прем'єр з питань гуманітарних питань В.Кириленко встиг перед самою відставкою провести засідання уряду, на якому було схвалено висновки робочої групи істориків при Урядовій комісії "Проблема ОУН-УПА". Урядовим розпорядженням усім державним установам була дана вказівка забезпечити широке інформування громадськости щодо Фахового висновку робочої групи істориків, підготовленого робочою групою при Урядовій комісії з вивчення діяльності ОУН-УПА. Це було останнє засідання цієї Урядової комісії.

2007 року Президент видає указ про присвоєння звання Героя України Головному Командиру УПА, Генерал-хорунжому Роману Шухевичу. Так, це було правильно, це вже можна назвати половиною кроку до державного визнання героїчної боротьби ОУН-УПА. І знову пауза... Якої ще кон'юнктури чекає Українська Держава для сприятливого і оптимістичного визнання борцями за волю України сотень тисяч своїх синів і дочок, які віддали свої життя за цю свободу? Десять, сто чи тисячу років потрібно чекати?

Мазепинці, петлюрівці і бандерівці залишаються для ворогів України – окупантів, колаборантів і компрадорів – ворогами назавжди. Цю парадигму логічно інтерпретувати тільки з української позиції: були, є і будуть вороги України як зовні, так і всередині держави. Їм наша держава ненависна, загрозлива і небезпечна. Вони ніколи не примиряться з нами. Ми, національно-визвольна еліта України, були і є воюючою стороною за свою свободу і незалежність і за Володимира Великого, і за Наливайка, і за Хмельницького, і за Мазепи, і за Калнишевського, і за Петлюри, і за Бандери... Наше гасло – одна, єдина, неподільна Українська Самостійна Соборна Держава! Щось інше – від лукавого.

У Верховній Раді України протягом 2004–2009 рр. зареєстровано для розгляду більше десятка законопроектів про державне визнання національно-визвольної боротьби ОУН-УПА. Авторами їх є, зокрема, такі політики, як А. Шкіль, Л.Лук'яненко, О.Івченко, В.Ющенко. Жоден з них не отримав потрібної кількости голосів навіть для першого читання. Хоча і блок НСНУ, і БЮТ виразно декларували в своїх передвиборчих агітаціях (особливо на Західній Україні) тему державного визнання боротьби ОУН-УПА. Пауза затягується і загрожує перетворитися на довготривалу і безнадійну справу. Про це може свідчити і той факт, що відзначення сторіччя від дня народження Провідника ОУН(р), лідера національно-визвольної боротьби С.Бандери не відбулося на широкому загальнонаціональному рівні. Може, державні мужі чекають на ще одну дату? 15 жовтня ми вшановуватимемо п'ятдесяті роковини від дня загибелі Провідника ОУН(р). А може, вони чекають на остаточне "вирішення проблеми" – коли в живих не залишиться жодного живого учасника збройної національно-визвольної боротьби "За Україну, за її волю, за честь, за славу, за народ"?

Хочемо розчарувати довготерпеливих і полохливих. Ми сповідуємо ідею Провідника Української національно-визвольної революції С. Бандери про те, що визвольна боротьба в Україні не скінчиться після формального відновлення незалежности Української Держави (див.: С.Бандера. "Перспективи Української національної революції").

Слава Україні! Слава героям національно-визвольної боротьби!

В. ПІДІПРИГОРА,
А. ГРИГОРЕНКО,
науковий відділ
Київського Крайового
Братства ОУН-УПА

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЛІТИЧНИЙ ПАНОПТИКУМ

СЕАНСИ ТИМОШЕНКО ДОСЯГАЮТЬ МЕТИ:

народ у трансі

Петро БАГЛЮК

Президент Ющенко запропонував українцям європейський тип влади. Кулаком грюкнути – розуму багато не треба. Якщо ми хочемо мати українську Україну, то Президентом має бути етнічний українець Віктор Ющенко. Нам треба нарешті стати українцями, щоб не розчинитися серед росіян, як того хотіла царська і комуністична влада.

Стратегія РФ: розширити зони впливу російської нації, поглинути інші нації. Тут дуже помітний широкомасштабний, політичний, інформаційний, економічний, релігійний, історичний, культурно-освітній наступ.

Авторитарна влада шкодить самим громадянам. Голодомори, репресії, придушування, залякування вже були. Корумпована, неукраїнська влада ніколи не зважатиме на потреби простих українців...

Тимошенко закликала виставити єдиного кандидата у президенти від національно-демократичних сил, маючи на увазі себе, але вона не сказала, що від неї демократією й не пахне. На мою думку, в неї гостро виражена манія влади. Вчора хотіла вчинити антиконституційний переворот, а сьогодні закликає нас любити Україну і себе в ній. З історичних джерел відомо, що таке саме виробляла німецька принцеса Софія Фредеріка Августа Анхальт-Цербська, згодом іменована Катериною II, за вказівкою якої задушили її чоловіка Петра III, внука Петра I.

Жоден Прем'єр не чинив так проти Президента і Конституції України, як Тимошенко. Вона спотворить найкращу Конституцію. Кризою є сама Тимошенко. Якби кризи не було, вона б її вигадала. Вона робить усе всупереч вимогам Президента. Не функціонує нафтогін "Одеса-Броди" за призначенням. Президент домовився про заповнення цього нафтогону каспійською нафтою, але Прем'єрка гальмує, ігнорує цей проект, передавши його в оренду росіянам. Чому? Хіба не послабила Тимошенко країну, коли в уряді немає чотирьох ключових міністрів. У ручному режимі керувати зручніше. В якій країні ще таке є? Кабмін вона перетворила на якесь рекламне агентство. Їй більше підходить модельний бізнес. Кого вона представляла в Одесі? Театр чи себе? Хизуватися, іронізувати, куражитися вона вміє. Ця жіночка з косою небезпечна для України, а вдячні українці мовчки споглядають серіал чергової трагедії України...

Якщо дама з косою стане Президентом України, в українців будуть великі проблеми. Лозинський – з її команди; рейдерські атаки на державні інституції – ЦВК, Фонд державного майна, суди, банки, НБУ, Генпрокуратуру. Усе це можна назвати демократією? Тимошенко не може бути гарантом Конституції України, бо вона конституції не дотримується.

Вона хоче, щоб її ім'я завжди було на слуху. На стадіонах, аренах, площах відбувається масове зомбування і примушування до любові. Її рупори-трубадури є скрізь, вони за державні кошти не вгавають упродовж усієї доби. До цього слід ще додати безліч бігбордів, теле- і радіороликів. Кашпіровський усіх лікував, а Тимошенко всіх хоче ощасливити. Повернення до культу особи широко пропагують БЮТівці. Для цього Юля оточила себе блюдолизами. Головне – взяти бика за роги, напустити туману. Тигрюля на учнівських щоденниках, літак Ан-140 "Юлія". А чому не дияволюля чи сатанаюля?

Новоявлений Бендер у політиці, Тимошенко медоточивими устами навіює головам сільських і селищних рад райське життя для всіх (країна Сонця, сон Віри Павлівни або рябої кобили сон). Великий комбінатор Тимошенко бачить Україну, як Бендер – Нью-Васюки. Неетнічна українка Грігян-Капітельман-Нелепова Юлія Володимирівна зневажає і топче українство. Чому ми всі мовчимо? Виборець має знати все про кандидата на найвищу посаду в державі. До речі, українських коренів у родоводі Тимошенко не помічено, але вона дуже старанно це приховує і не воліє про це навіть згадувати. Чому? Чоловікове прізвище Тимошенко – для неї своєрідний бренд...

Дещо про газ. Відомо, що ставка на транзит газу втричі нижча, аніж у Європі. Чому? Підприємства хімічної промисловості платять за газ у 3,3 раза більше, ніж у Росії. Дешеві російські добрива заполонили ринок України. Чому? Україна платить за газ на 20 відсотків більше, ніж європейські країни. Чому? У договорі передбачено, що Україна щорічно має закуповувати 52 млрд. кубів газу. За недобір передбачено штрафні санкції. Чому? Тимошенко на очах 46 млн. українців реалізує завдання – поставити Україну на коліна, а всіх українців пошити в дурні. Саме вона загнала країну в газову і боргову кабалу. Звідки віддавати 185 млрд. грн. боргу? (цифра названа Президентом України). Американську фірму-інвестор "Венко" позбавлено права на розробку шельфу Чорного моря. Чому? Катастрофічний стан фінансування армії не сприяє національній безпеці та обороні. Дуже помітне намагання уряду паралізувати бюджет України 2010 року, дестабілізувати фінансову систему...

Тимошенко легко й вільно обходиться, як Еллочка Щукіна, мінімальним набором слів: абсолютно чітко, категорично, масштабно, потужно, ми з вами, не вчіть мене жити, всі заважають, хо-хо (у Москві, коли Путін ображав Президента України). Крикливий, емоційний, пафосний тон цієї жіночки багатьох збуджує. Її металічні слівця подобаються обивателям і "совкам".

Уся Європа вже знає, що улюблений поет у Тимошенко – Есхіл, але слова, які вона йому приписала, належать чомусь Роберту Кеннеді, виголошені у виступі 4 квітня 1968 року. Помітно, що її улюблений твір Ільфа і Петрова – "12 стільців", бо саме цей роман вона знає досконало, знає, як вішати локшину на вуха...

Що сіємо, те й пожинаємо. Дурний приклад БЮТівців (блокування, захоплення щитової у ВР) сьогодні наслідують "регіонали". Цей безлад у країні, всю цю кашу заварила Тимошенко і повинна відповісти перед усім народом.

Зупинити обох монстрів за активної допомоги українців-патріотів зможе тільки Віктор Ющенко. Його сила у правді, компетентності, професійності, виваженості, толерантності. Чому саме перед виборами уряд задобрює всіх подачками за позичені гроші: вкладників банків, шахтарів, селян, учителів, лікарів, голів сільських і селищних рад, підприємців, працівників МВС, бібліотекарів, працівників клубів, листонош? Бо всі вони мають свій вплив на громадян України. Хіба це не прихований підкуп виборців? Нещодавно трубила про якийсь міфічний український прорив. Невідомо і не видно, де воно прорвало, де і в кого воно піднімається, де воно зростає?..

У великого комбінатора Тимошенко прожекти сиплються як із рога достатку. Народ уже в мішку, залишається тільки зашморгнути. Стадний інстинкт спрацьовує. Тимошенко-Бендер успішно будує політичну піраміду і мріє зійти на неї. Україну вона хоче перетворити на таке собі українське царство. А народ що? Народ бідує і благоденствує.

"Україна молода", 8 жовтня 2009 р.

КИШИНІВСЬКИЙ ЕПІЗОД

як характерна ознака нинішніх українсько-російських відносин

Під час проведення Ради глав держав Співдружності Незалежних Держав, що відбулася в Кишиневі, всупереч бажанню Кремля, Президенти Росії та України все ж таки зустрілися. Д.Медведєв був змушений потиснути руку В.Ющенку та обмінятися з ним кількома репліками.

"Незаплановане спілкування", можливо, сталося завдяки організаційним прорахункам господарів саміту. За задумом, Президенти мали по черзі під'їжджати до Палацу Республік, де власне й проходило засідання Ради голів держав-учасниць СНД, й підніматися на другий поверх для церемонії фотографування. Але організатори не передбачили окремого приміщення для тих голів країн, які прибули до палацу першими – вони були змушені очікувати решту у щільному колі журналістів.

Першим з глав держав до палацу прибув саме Дмитро Медведєв. Через невеликий проміжок часу туди прибули Віктор Ющенко та Ільхам Алієв, які прийшли разом після двосторонньої зустрічі. Президенти України та Азербайджану за допомогою охорони пройшли через коло журналістів, приєднавшися до президентів та прем'єрів, які прибули перед ними.

Поки Ющенко вітався зі своїми колегами, Медведєв намагався не дивитися в його бік. Однак Віктор Андрійович сам підійшов до нього та простягнув руку для привітання. Президент Росії розвернувся в бік Ющенка та зробив вигляд, що спочатку просто його не помітив. Вони потиснули один одному руку та обмінялися вітальними репліками. Спілкування в імпровізованому колі президентів часто переривалося сміхом.

Журналістам вдалося почути висловлювання щодо одягу та погоди. Так Медведєв звернув увагу на краватки Президентів: "ми домовилися вдягнути червоні краватки, щоб відрізнятися від колег, які представлені на рівні урядів" – пожартував російський Президент. Потім розмова перейшла на чудову сонячну погоду у Кишиневі. Ющенко, обійнявши Алієва, пожартував, що було б добре наступні саміти проводити в теплих країнах, наприклад у Азербайджані. Більшу частину розмови журналісти не почули.

Останнім прибув Лукашенко, після чого почалася офіційна частина заходу, на якій керівникам делегацій навряд було до жартів.

До речі, Президент Білорусі, на відміну від свого російського колеги, першим звернув свою увагу на Президента України. Глави двох країн тепло обійнялися, вітаючи один одного.

УНІАН

СУД НАД ПАТРІОТАМИ ПЕРЕНЕСЛИ НА 15 ЖОВТНЯ

У четвер, 15 жовтня, о 15 год. в приміщенні Шевченківського районного суду м.Києва (вул. Смірнова-Ласточкіна, 10-б) відбудеться чергове судове засідання за скаргою адвоката на постанову про порушення кримінальної справи щодо Миколи Кохановського, Андрія Тарасенка, Олександра Задорожного, Івана Срібного та Богдана Франта, які звинувачуються у пошкодженні пам'ятника Леніну на Бесарабці.

Просимо підтримати українських патріотів особистою участю та залучити представників преси і громадськості.

Прес-служба КУН

СУСПІЛЬСТВО

"БОЖЕ, НАМ ЄДНІСТЬ ПОДАЙ!"

Релігійного порозуміння Україна потребує найбільше

Господь один і Україна – єдина. Тому Президент Ющенко послідовно відстоював і відстоює об'єднання українських православних церков. Мета – істинно державотворча: у спільній молитві духовно поріднити націю заради добробуту і процвітання на рідній землі, у своїй державі. То є праця не стільки на день нинішній, скільки на майбуття, що зазвичай лишається майже непомітною зблизька, окреслюючись вже згодом, з певної відстані.

Саме постава єдиної Помісної Української Православної Церкви в Україні – чітко сповідуваний Віктором Ющенком принцип і пріоритет, якого він упродовж усього президентського терміну чітко дотримується. Прагнення глави держави наразі точно відповідають волі більшости громадян. Про це свідчать результати всеукраїнського опитування, проведеного центром "Українське демократичне коло" на замовлення Інституту політики: 39 % наших співвітчизників вважають, що в Україні повинна існувати єдина Помісна Православна Церква з центром у Києві, ще третина (35%) не визначилися у своєму ставленні до цього питання, а 24 % – бачать майбутнє УПЦ у складі РПЦ.

Ольга ЮСЕНКО

Незагойною раною на духовному тілі нації усі роки незалежности України залишалося міжконфесійне протистояння. Були й історії-трилери із силовими захопленнями храмів та церков (до них вдавалися переважно промосковські громади), і безпосередня участь московських попів у змаганнях за владу, депутатські мандати, нерухомість та грошові потоки, і навішування ярлика "розкольників" представникам УПЦ КП, і досить агресивна антиукраїнська пропаганда, що провадилася просто у православних обителях. Це породжувало розбрат та нездорові пристрасті у середовищі православних вірян та відволікало церкву від її безпосередньої місії – слугувати Господу і людям. "Мені боляче дивитися на розбрат, що панує в православних християнських церквах України", – відзначив Президент під час відкриття Четвертого Всесвітнього форуму українців.

Віктор Ющенко щиро переконаний, що утворення єдиної Помісної Православної Церкви є найвизначнішим фактором формування національної ідентичности. Фактично глава держави, відстоюючи церковне єднання, виконує обіцянки зі своєї передвиборної програми, де було зазначено: "Сприяти єдності народу України, орієнтації суспільства й держави на загальнолюдські цінності – свободу, демократію, міжнаціональну і міжконфесійну злагоду, взаємоповагу і толерантність, справедливість і добро". Водночас Ющенко ніколи не прагнув вирішувати питання помісної церкви "сильною рукою", небезпідставно сподіваючись на Господній промисел та торжество здорового глузду всередині православних конфесій.

З-поміж конкретних кроків Президента, спрямованих на з'яву діалогу насамперед між двома гілками українського православ'я – Московським та Київським патріархатами, варто означити найпомітніші: внесення "церковного питання" до "Універсалу національної єдності", гарна організація приїзду в Україну Вселенського патріарха Варфоломія Першого і дуже делікатне, по-християнськи терпиме ставлення до вояжу Україною новоз'явленого Патріарха Російської Православної Церкви Кіріла (Гундяєва).

Виразні об'єднавчі процеси почали проступати у церковному середовищі саме з початком 2009 року. Громом серед ясного неба для "п'ятої колони" Москви в Україні стала заява УПЦ Московського патріархату про визнання Голодомору 1932–1933 років геноцидом української нації, візована особисто митрополитом Володимиром (Сабоданом). Стала надбанням широкої громадськости інформація про те, що значна частина ієрархів УПЦ МП прагнуть повної автономії, себто незалежности від Москви. Вочевидь, на рівні простих церковнослужителів готовність до єднання з братами во Христі з Київського патріархату вже визріла.

2 жовтня 2009 року відбулася перша зустріч робочих груп з підготовки до діалогу між Українською православною церквою та Українською православною церквою Київського патріархату, що відбуватиметься з метою відновлення єдности українського православ'я. Окрім того, Священний Синод УПЦ 9 вересня цього року вирішив розпочати перемовини про возз'єднання не тільки з Київським патріархатом, а й поновити їх з Українською автокефальною православною церквою. "Москва рано чи пізно зрозуміє, що і свою частину української церкви треба відпустити", – вважає вікарій київської єпархії Української православної церкви Київського патріархату, ректор Київської духовної академії, намісник Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря митрополит Димитрій (Рудюк), який очолює робочу групу Київського патріархату з підготовки діалогу з УПЦ МП. "Наша мета – єдина помісна церква, – наголошує владика. – У майбутньому вона має отримати автокефальний статус, тобто не залежати від закордонних центрів. Її має очолити предстоятель у сані митрополита або патріарха".

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ КОНСТИТУЦІЇ ПРЕЗИДЕНТА В.ЮЩЕНКА

ПОЗБУТИСЯ ІМПЕРІЇ СТРАХУ

Лише українці України не захищені на своїй землі, бо ж у сучасній незалежній державі Україна панують нацмени. Для українців Україна не стала державою-захисницею, а зберeглась державою-грабіжником, державою-гнобителем, державою-убивцею.

Істина беззаперечна, доведена історичними фактами і зафіксована документами: Москва, Росія стосовно до українців є більш нещадним, більш кривавим окупантом України, ніж окупанти татаро-монгольські, турецькі, польські, румунські чи німецькі, бо, знищуючи українців переселенням, голодоморами, розстрілами, русифікацією, маскують свої злочини проти українців демагогією про дружбу, братство слов'янських народів, однаковою православною вірою і начебто спільним історичним корінням. За таку істину у письмовій формі на адресу КПРС у 1972 році я отримав два роки позбавлення волі, тридцять років безправ'я, а мої діти поневірялись у статусі дітей "ворога народу".

Єкатеріна Вторая започаткувала метод використання росіян, поляків, німців, сербів та інших неукраїнців у якості плантаторів, поміщиків, наглядачів над українцями. Як жертва геноциду і свідок, стверджую: у 1933 році в Україні ні один росіянин, ні один інший нацмен з голоду не вмер. Жоден! Мільйонами Росія убивала голодом лише українців.

Відгукуючись на заклик Президента, пропоную такі зміни до Проекту Закону України "Про внесення змін до Конституції України".

Написано: "Український народ – громадяни України всіх національностей".

Написати: "Український народ – українці України і української діаспори".

У третьому абзаці преамбули виключити вислів "... усім українським народом ..."

Стаття 2. **Написано:** "Територія України в межах існуючого кордону є єдиною, цілісною і недоторканною".

Написати: "Третина території України: частина Лемківщини, Берестейщина, Проскурівщина, Стародубщина та Кубань перебувають під окупацією сусідніх держав".

Виключити із тексту "демографічні особливості" як нав'язані українцям силою чужинців.

Стаття 3. **Написано:** "...Автономна Республіка Крим...".

Написати: "Кримська область", тобто повернути півострову Крим статус рядової області України.

Стаття 13. **Написано:** "В Україні гарантується вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин".

Написати: "В Україні за рахунок держбюджету гарантується вільний розвиток, використання і захист мов нацменшин, які не мають своїх етнічних держав-захисниць (кримські татари, гагаузи, кримчаки та інші). Українці Канади і США утримують україномовні школи за свої кошти. Для десятків мільйонів етнічних українців, яких царі і вожді переселили з України в Росію, уряд Російської Федерації не виділяє коштів із держбюджету для розбудови україномовних шкіл.

Упустити абзац, який гарантує застосування в Україні окупаційних мов: монгольської, турецької, польської, румунської, мадярської, російської і німецької.

Стаття 17. **Написано:** "Жодна ідеологія не може бути визнана державою як обов'язкова".

Написати: "Українська національна ідея, тобто право українців мати свою незалежну українську державу-захисницю українців від внутрішніх і зовнішніх ворогів, – є ідеологією обов'язковою на всій території України".

Стаття 20. Перший абзац слід доповнити фразою: "Мовою Збройних Сил України є мова виключно українська".

Незалежна держава Україна стане державою українців, а не державою емігрантів всього світу, які знищують українців України, як емігранти світу знищили індіанців Північної Америки.

Василь БІЛОУС,
політв'язень, член КУН.
м. Умань

Закінчення. Початок на 1-й стор.

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЕКОНОМІКА НЕПЕВНИХ ЧАСІВ

Уряд Тимошенко, як і попередній уряд В.Януковича, своїми непрофесійними діями заганяє українську економіку в безвихідь

Юрій ЖУК,
заслужений діяч науки і техніки України, професор, зав. кафедри товарознавства і експертизи товарів Полтавського університету споживчої кооперації України

Отож і Росії слід вступати в НАТО – колективну безпеку, тільки не гегемоном, а рівною серед рівних. Тому дивують провокації на Тузлі, заяви Путіна і Медведєва, наче вони не слов'яни, наче їм хочеться чеченських подій в Україні, щоб на крові росіян і українців ще більше розбагатіти. Забули, як до 1975 року на українському дармовому газі, що надходив туди по газопроводах Дашава-Київ-Москва і Ленінград, працювала підмосковна та ленінградська промисловість. Саме тому Президент Ющенко закликає шанувати об'єднуючу всіх громадян державну українську мову, хоче порозуміння між простими українцями і росіянами – діє згідно з Божими настановами. Адже Бог підказав людям, що тільки єдина державна мова здатна об'єднати громадян на творчу діяльність, що багатомовність веде до хаосу. Згадаймо, в Біблії описано, як ненаситні багатії захотіли зверхності над Богом і вирішили будувати Вавилонську вежу. Бог не карав будівельників голодоморами, ГУЛАГами, розстрілами, а тільки кожному вдихнув іншу мову – на багатомовності створив хаос, і будівництво припинилося. Ворожнечу на мовному грунті сіють чужі яструби, що заховались під українськими і російськими прізвищами, щоб ворожнечею між двома націями знищити і Україну, і Росію. І сьогодні, на колотнечі про другу державну мову, сатанинськими силами твориться хаос з метою відволікання людей від проблем суспільства. Отож шануймося і не піддаваймося на брехню.

Ющенко наполягав, щоб газовий договір з Росією укладався на чесних ринкових засадах, тобто щоб ми платили за газ за світовими цінами і нам за транзит газу платили за світовою ціною, але п. Юлія порушила меморандум від 31.12.08, узгоджений і підписаний нею і Ющенком, і народ України втратив майже 100 мільярдів гривень. Сьогодні російський газ перекачується за рахунок бюджету України і зовнішніх кредитів, замість того, щоб ці гроші спрямувати на видобуток власного газу і нафти. Адже, за прогнозами вчених, Україна має понад 7 трильйонів тонн умовного палива (в 1975 році в Україні видобули 68,7 млрд м.куб. газу та близько 14 млн. тонн нафти). А так ці 100 млрд. грн. попливуть невідомо у чиї руки і на які цілі.

Ющенко доклав неймовірних зусиль для розкриття перед світом жахливого знищення комуністичним режимом 10 мільйонів українців голодом у 1932–33 роках. Дехто кричить: краще б він займався добробутом живих. Президент і цим займається в межах прав, даних йому Конституцією. Він цей жах розкриває, щоб кожний усвідомив, що владу слід контролювати і вибирати патріотів держави, ходити на вибори, не продавати свій голос за макуху. Владу треба вибирати відповідально, щоб трагедія 1932–33 років не повторилася з нашими дітьми і внуками, тим більше, що через 15–20 років, якщо людство не схаменеться і не почне розумно використовувати знання і ресурси Землі, то настануть дуже важкі часи. За прогнозами експертів ООН, через 20 років не буде вистачати 50% енергетичних ресурсів, 30 % питної води, харчових продуктів, а значить будуть процвітати бандитизм, тероризм, війни. Згадаймо події 1917–20 років, коли нищення маєтків і їхніх господарів відбувалося тільки за те, що були багатими.

Бог один, а тому Президент Ющенко докладає багато зусиль для об'єднання українських православних церков – і знову це робить для того, щоб швидше об'єднати людей навколо загальнодержавних проблем, щоб уникнути негараздів, котрі чекають людство і нашу країну через 20–30 років.

Ющенко намагається загоїти рани Другої світової війни, що сіють розбрат між ветеранами Советської Армії і УПА – примирити їх і вшанувати героїв. Нам часто нагадують про 30-тисячну дивізію "Галичина", яка воювала на боці Німеччини, але ж вона не брала участи в каральних операціях проти мирного населення (це підтверджується тим, що уряд Англії дозволив поселятися воякам цієї дивізії в їхній державі) і не хочуть згадувати українофоби, як понад 2 мільйони росіян у різних підрозділах Вермахту воювали проти власної держави (чит. журнал "Огонёк" від 15.05.2008 р., в якому журналіст Єфім Барбан перераховує ці підрозділи і пише, що тільки Русская Освободительная Армия Власова налічувала близько 800 тисяч солдатів); не хочуть згадувати, як та ж Совецька Росія допомагала Гітлеру у 1937–41 роках хлібом, сировиною і вишколом фашистських офіцерів, не хочуть згадувати, як офіцери (в основному кадебісти) Советской Армії, ступивши в межі України, гвалтували наших жінок, а коли ступили на німецьку територію, гвалтували і убивали німецьких і наших жінок і дівчат, які були вивезені на роботи в Німеччину. Саме ці нелюди, які не були в окопах, звалюють свої злочини на інших. Отож – досить фарисейства! Українець має знати правду про героїв, які боролися за наше визволення від фашизму, і тих вояків, які боролися за незалежну Україну проти фашистів і СРСР, що знищив десятки мільйонів українців голодоморами, репресіями і війнами.

Для наших дітей, для історичної пам'яті Президент відновив з руїн гетьманський Батурин і багато зробив для створення музейного комплексу Мистецький Арсенал, щоб здобутки українців красувалися не тільки у Санкт-Петербурзі чи Москві, а і в Києві.

В.Ющенко започаткував у нашій державі допомогу сиротам, багатодітним родинам, доплати при народженні дитини, в результаті чого почали зростати народжуваність, усиновлення сиріт.

Сьогодні багато зусиль він докладає, щоб були зміни в бюджеті на користь села, щоб воно запрацювало на повну потужність.

Президент закликає депутатів скасувати десятки законів щодо надзвичайно великих пенсій (20–50 тисяч грн. у місяць) і прийняти єдиний закон, за яким би пенсія залежала тільки від зарплати і трудового стажу. Але ж ми, громадяни України, не створили більшість у ВР з депутатів, які б підтримали таку ініціативу Ющенка.

Хто із претендентів на президентську посаду зробив хоч соту частину того добра, що зробив В.Ющенко для сьогодення і майбутнього громадян України без піару, галасу і хвальби? Тому я з подякою і повагою схиляю свою сиву восьмидесятирічну голову перед нашим Президентом і повністю поділяю думку письменниці Оксани Забужко: "Якщо до виборів примчить усе та сама трійка наших "головних гравців", доведеться знову, як у 2004 році, голосувати за Ющенка. За всіх моїх до нього претензій, як показали останні події, він єдиний, для кого національні інтереси, інтереси всіх громадян України – не порожній звук. А Янукович і Тимошенко – не більше ніж користувачі території. Як тільки країна опиниться в небезпеці, вони звідси просто втечуть" (письменники мають Божий дар передбачення). І тому закликаю п. Гриценка, п. Костенка, п. Тягнибока, п. Яценюка і всіх, хто бажає собі і громадянам України добра, підставити плече нашому Президенту Ющенку, щоб таки здійснилась його передвиборна програма з розбудови демократичної і заможної України. Українська еліта повинна усвідомити вищість національних інтересів над вузькопартійними.

Люди, поспішайте робити добро! Сьогодні не тільки релігії світу, а і вчені на рівні лауреатів Нобелівських премій стверджують, що є Бог, існують пекло, чистилище і рай, існує Космічний Закон Бумеранга – все повертається підсиленим до свого початку. Добро повертається до людини посиленим добром, а зло повернеться до тебе або дітей твоїх посиленим злом, – втратою майбутнього.

Закінчення.
Початок у №№ 38–39.

ПРО УПА ЗНАТИМУТЬ В ЕСТОНІЇ І ГРЕЦІЇ

У Таллінні (Естонія) відкрилась фотовиставка "Українська Повстанська Армія. Історія нескорених", створена в рамках спільного проекту Служби безпеки України та Центру досліджень визвольного руху на документах з радянських та німецьких архівних джерел, внутрішніх документах Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії. В експозиції представлено понад півтисячі фотографій.

Експозиція демонструється у Військовому музеї Естонії імені генерала Лайдонера. Відкриття відбулося за участи секретаря Естонської міжнародної комісії з розслідувань злочинів проти людства Тоомаса Хііо, Надзвичайного і Повноважного Посла України в Естонській Республіці Павла Кир'якова, представників дипломатичних кіл, науковців, істориків. Презентацію виставки провів керівник Центру досліджень документів визвольного руху Галузевого державного архіву Служби безпеки України Олександр Іщук.

Т.Хііо у виступі під час презентації відзначив, що збереження пам'яті про минуле, відновлення правди про важку боротьбу з тоталітарною системою дуже важливе для обох країн та висловив переконання про подальше зміцнення добросусідських відносин Естонії та України.

Виставка експонуватиметься у Таллінні до 31 жовтня, а 1 листопада буде презентована в Афінах – столиці Греції.

(За матеріалами ЗМІ)

ХРИСТИЯНСЬКІ ЦІННОСТІ

Український Католицький Університет є відкритою академічною спільнотою, яка живе східно-християнською традицією і виховує провідників суспільства, професіоналів для служіння в Україні та за її межами – в ім'я слави Божої, спільного добра і людської гідності.

Університет успадкував і продовжує наукову діяльність Греко-Католицької Богословської Академії, яку створив у 1928–1929 роках у Львові Митрополит Андрей Шептицький, а очолив її перший ректор о. Йосиф Сліпий. Після закриття Академії в 1944 році її місію та функції перейняв на себе Український Католицький Університет св. Климентія Папи в Римі, організований та очолений у 1963 році Митрополитом Йосифом Сліпим. У 1994 році діяльність згаданої Академії було відновлено під назвою "Львівська Богословська Академія" (ЛБА), а в 1998 році остання здобула міжнародну акредитацію. Першим ректором відновленої ЛБА був о. Михайло Димид. У 2000 році його наступником став о. Борис Гудзяк, якого у 2002 році рішенням Фонду св. Климентія і було призначено на посаду першого ректора УКУ.

Біоетика – наука, що досліджує морально-етичні аспекти людського життя і здоров'я, всього живого на Землі.

НА СЛУЖБІ ОХОРОНИ ЖИТТЯ

Леся БРАЦЮНЬ

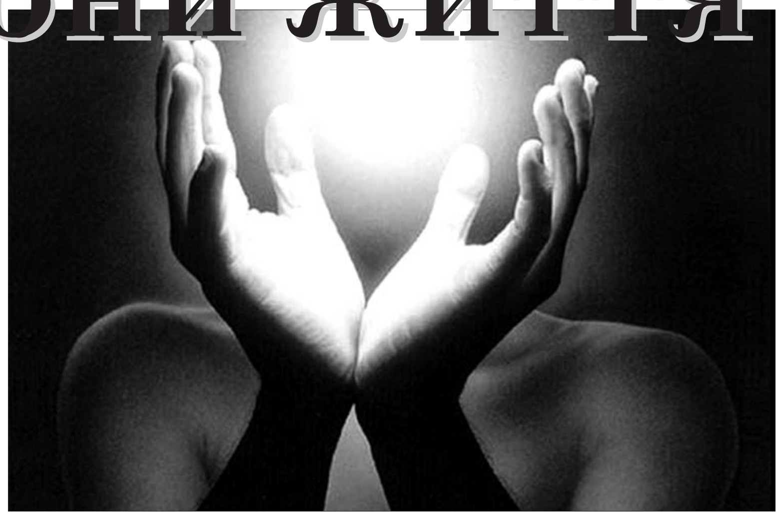
"На службі охорони життя" – так називається нова сертифікатна програма з біоетики, яка з жовтня розпочала роботу на філософсько-богословському факультеті УКУ. Програма, аналогів якій наразі в Україні немає, пропонує медикам, юристам, душпастирям низку підходів до вирішення проблем морального та етичного характеру, з якими вони, працюючи у сфері охорони здоров'я, стикаються щодня. Серед творців навчальних курсів нової програми – головний спеціаліст відділу забезпечення діяльності Міністра охорони здоров'я України, голова правління Міжнародного благодійного фонду імені Ярослава Стецька пані Леся БРАЦЮНЬ, розмову з якою пропонуємо Вашій увазі.

– Український Католицький Університет започатковує нову програму з біоетики. Як би Ви оцінили актуальність цієї програми для українського суспільства сьогодні?

– Поява програми з біоетики зумовлена нагальною потребою, що визріла в самому суспільстві. Наука невпинно посувається вперед, і дуже важливо, щоб наукові досягнення не перекреслювали нашої людськости. На моє переконання, знань з питань біоетики потребують як медики, так і ті, хто звертається за медичною допомогою. Біоетика цікавить і священиків, які працюють з хворими та медперсоналом і часом потребують додаткових знань з медицини. Важливою ця програма є й для правників, які, з одного боку, потребують інформації з певних питань – чи богословських, чи медичних, а з іншого, подають юридичний погляд на ці питання, що допомагає зрозуміти їх у повному контексті.

– Які можливі шляхи розвитку цієї програми?

– Це підкажуть її слухачі та саме життя. Певні напрямки на часі вже сьогодні: зокрема питання штучного переривання вагітности чи евтаназії постають перед нами мало не щодня, і ми прагнемо дати на них відповідь. Життя постійно творить суперечливі ситуації, щодо яких людина повинна мати чітку позицію.

– Програму ініціює УКУ. Чи готова держава, зокрема Міністерство охорони здоров'я, підтримати цю ініціативу, і яким чином це могло б відбуватися?

– З цього приводу хотіла би зазначити, що з боку держави важливо зауважувати та вчасно реагувати на запити, які ставить перед нами життя. Що стосується Міністерства охорони здоров'я, то воно є відкритим до викликів сьогодення, готове до співпраці та прийняття рішень. Скажімо, на початку літа цього року з ініціативи міністра Василя Князевича при МОЗ України почала діяти Громадська рада з питань співпраці з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій, яка, власне, і покликана розглядати питання морально-етичного характеру, в дискусіях, роздумах, обговореннях шукати правильні відповіді та рішення.

Серед пріоритетів політики Міністерства – турбота як про фізичне, так і духовне здоров'я населення України, підвищення моральних стандартів, у тому числі серед лікарів та медичних працівників. Була би доречною презентація програми на одному із засідань Громадської ради та обговорення її на рівні Церков. Питання біоетики – на часі, і є велика потреба, щоб подібні ініціативи були проявлені і підтримані у інших релігійних спільнот. Що стосується програми з біоетики, то, на мою думку, було би добре, щоб біоетика стала одним із обов'язкових предметів всіх медичних навчальних закладів. Чи готова держава вже тепер зробити якісь радикальні кроки у цій сфері, наприклад, одразу внести відповідні зміни в цивільне законодавство? На мою думку, радикалізм не принесе користі, коли до змін ще не готові ні держава, ні саме суспільство. Наразі держава й Церква мають спільно працювати над тим, щоб поступово змінювати переконання людей, їхню свідомість. А вже законодавчі зміни мали б стати завершальним етапом. Це дасть змогу запроваджувати нові поняття в суспільне життя демократичним способом, пояснюючи, чому такі речі є поганими, такі – добрими, а не за допомогою незрозумілих директив "згори".

– Вас особисто що найбільше зацікавило в цій програмі? Чому Ви вирішили долучитися до розроблення одного з її блоків?

– Насамперед я відчула довіру до людей, які ініціювали її створення, адже вони просто живуть цією справою, роблячи її щиро, від серця. Це їхній стиль життя, який вони намагаються донести до інших. Програма "На службі охорони життя" – це лише маленький крок на великому шляху, але вона справді є дієвою. Окрім того, я у своєму житті, як і багато інших людей, шукаю правильні орієнтири. Як лікар і людина я хотіла б жити так, як про це говорить християнська біоетика, й підтримувати те, що є важливим і для мене особисто.

– Що б Ви порадили людям, які зацікавилися сертифікатною програмою з біоетики, проте наразі ще вагаються, чи варто брати в ній участь?

– Я би порадила відкинути сумніви й стати учасником програми. Взявши участь у програмі з біоетики, можна знайти відповіді на чимало питань, які нас хвилюють щодня, розширити свій кругозір, побачити нові підходи для вирішення питань, що лежать у морально-етичній площині. Найважливіше завдання – не тільки вилікувати людину від хвороби, а й повернути їй цілісність тіла, душі й духу. А це можливо зробити лише тоді, коли кожен із нас сам є цілісною особистістю.

Розмовляла
Оксана ШКОДЗІНСЬКА

ПИТАННЯ ІДЕОЛОГІЇ

ЩО ТАКЕ НАЦІОНАЛІЗМ?

Навчімося випереджати політичні події і наміри ворогів

Степан СЕМЕНЮК

Здавалося б, що це наївне питання, та, очевидь, воно таки на часі. В "Словаре русского языка" С.І.Ожегов пише: "Націоналізм – рух за незалежність народу і краю проти чужоземного поневолення, проти колонізації".

Я невипадково зацитував російського мовознавця, бо мова йде про "Російські міфи про український і російський націоналізм (...)".

Московська політична доктрина від віків приймає за основу завойовництво чужих земель і народів, імперіальний колоніалізм, а в філософсько-ідеологічній площині – шовінізм. Цієї доктрини дотримувались усі московські князі, царі, імператори, генсекретарі і президенти і їхня підручна духовна інституція – Московський патріархат. І як можна називати це російським націоналізмом? Називаючи російську імперіалістично-колоніальну доктрину націоналізмом, кидаємо тінь недовіри на націоналізм як національно-визвольний рух, на наші політичні кличі: Воля Народам! Воля Людині!

У Росії нема націоналізму і націоналістів. Принаймні, нема їх у сучасному московському політикумі. Назвіть російського сучасного політолога, професора, юриста, який знає статтю А.Градовського "Национальный вопрос в історії і літературе" (1873 р.)...

Очевидно, в Росії завжди були мудрі люди, але їх ув'язнювали, вішали, висилали в Сибір чи позбавляли громадянства і виганяли з краю. А сьогодні їх підступно стріляють або, в кращому випадку, – "демократично" відставляють на мовчання.

Замість виправдовуватися, почнім діяти за старою засадою: найкращою обороною є наступ. Візьмімося до безперервної публікації документів злочинів російського імперіалізму, зокрема в співпраці з нацизмом і німецьким імперіалізмом. Скільки разів Москва спільно з Німеччиною ділила між собою Європу хоч би за останні триста років! Опублікуймо документи угоди в Рапалло 1922 року. Це дуже важливо, бо на підставі того договору в Росії здобували військові знання майбутні аси – танкісти і летуни Вермахту, в тому числі і сам генерал Ґудеріан.

Коли в червні 1941 року німецькі війська сунули на Схід, Й. Сталін наказав шукати примирення з Гітлером коштом... України.

Молоде покоління в Росії не знає правди про історію своєї країни. Як сказав один із них: "Я знаю, як закінчилась війна, а як почалась – не знаю. Ну, знаю, що 22 червня віроломно Гітлер напав на СРСР". Ми мусимо сказати правду українцям, росіянам і світові.

Є такі поняття, як історична свідомість і свідомість історичних фактів. Першу формують ЗМІ на політичну потребу часу і влади, другу треба довести до свідомости громадянської думки публікацією документів і популярною інформацією. Наполегливо, постійно. Так, як годують брехнею суспільство наші недруги, так ми мусимо подавати правду документами про історичні події, дати, факти.

І йдеться не лише про публікації в "НіД", але передовсім в інтернеті російською і англійською мовами.

Навчімося нарешті випереджати можливі політичні події і заміри ворогів, перестаньмо триматися лихої політичної коректности, бо з вуст московських "націоналістів" В. Путіна і Д. Медведєва її не почуємо.

м.Луцьк

КУЛЬТУРА

"Вітчизняний читач мало про нього чув, для молодих його ім'я – на жаль – порожній звук," – так розпочинає Єжи Швєнх свій вступ до збірника поезій Юзефа Лободовського "Лист до Вітчизни", що вийшов друком у Люблині 1989 року, через рік після смерті поета. Що вже казати про читача українського та ще й на віддалі двох десятиліть від тієї дати. А проте Юзеф Лободовський заслуговує на нашу увагу як один із найвидатніших польських поетів XX століття, який аж ніяк не губиться в компанії таких велетів, як Чеслав Мілош, Тадеуш Ружевич і Збігнєв Герберт, і на нашу вдячну пам'ять як один із провідних діячів польської культури, котрий – поряд із Єжи Гедройцєм – найбільш виразно та послідовно обстоював ідею польсько-українського порозуміння та співробітництва.

"ПРОКЛАСТИ ПУТЬ ДЛЯ МОЛОДОЇ СИЛИ..."

Ю.ЛОБОДОВСЬКИЙ

До 100-річчя від дня народження Юзефа Лободовського

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

З Україною були пов'язані дитячі спогади письменника, який народився 100 років тому – 19 березня 1909 року – в сім'ї офіцера царської армії і п'ятирічним хлопчиком, коли вибухнула Перша світова війна, разом із матір'ю та двома сестрами опинився спочатку в Москві, а згодом в українському середовищі на землях Війська кубанського в Приазов'ї. Тут він пережив революцію, громадянську війну, селянське повстання проти більшовиків, смерть батька, тут слід шукати витоки його щирої любові до України, любові, яку поет проніс крізь ціле життя.

А життя було складним і драматичним: знегод, що їх судилося спізнати Лободовському, вистачило б на кілька людських доль. Повернувшись 1922 року до Польщі, матір з двома дітьми (донька Яніна померла в дорозі) оселяється в Люблині, де майбутній поет навчається у місцевій гімназії, згодом у Католицькому університеті, звідки його виключили за пропаганду лівих поглядів. А далі все, немов у калейдоскопі: захоплення революційними ідеями, редагування різних часописів, конфлікти з владою, судовий процес 1933 року та наступний арешт і нарешті, в 1935 році, остаточний розрив із комуністичною ідеологією, зокрема, під впливом подій, що відбувалися в Радянському Союзі – загибелі ряду визначних діячів культури; Голодомору в Україні.

Напередодні 1 вересня 1939 року поет стає солдатом Десятого полку кінних стрільців і під час відступу польських загонів перетинає кордон із Угорщиною, щоб за життя вже ніколи не повернутися на батьківщину (через майже півстоліття – 22 жовтня 1988 року – прах Лободовського, згідно з його заповітом, було перевезено до Люблина й поховано в могилі матері). А за ці майже півстоліття на Лободовського ще чекали інтернування й табори в Угорщині, втеча та нелегальний переїзд до Франції, участь у польському підпіллі, арешт, спроба через Іспанію дістатися Англії, щоб знову включитися у боротьбу. Однак ця мрія залишилася нездійсненою: потрапивши в серпні 1941 року до Іспанії, Лободовський залишився там до кінця життя. Перші вісімнадцять місяців він провів у в'язниці, наступні роки розподілялися між працею в польській редакції Іспанського радіо, де поет упродовж 27-и років вів послідовну боротьбу за демократизацію й звільнення Польщі від комуністичного гніту, та Поезією, якій Лободовський служив так само послідовно й натхненно.

Він – автор дев'ятнадцяти поетичних і семи прозових книг, великої кількости перекладів, культурологічних та публіцистичних статей. Перша збірка віршів Лободовського "Сонце крізь

шпарини" вийшла друком 1929 року, коли початкуючий поет був іще гімназистом. Дві наступні – "Про червону кров" і "Зоряний псалтир" – датовані 1931-м роком: Лободовський тоді щойно вступив до університету. Згодом сам поет піддав критиці свої дебютні книжки, вважаючи їх помилками молодості. Першим важливим томом, за його власною оцінкою, була "Розмова з Вітчизною" (1935 р.), поява якої збіглася в часі з політичним змужнінням поета, з розривом із "тупими марксистами" (за визначенням самого Лободовського).

Людська гідність була вищим мірилом у шкалі неминущих цінностей, за якою поет жив усе життя. Тож можна стверджувати, що саме розрив із "тупими марксистами" вивів його творчість на незнані доти обрії. З-під пера Лободовського виходять пронизливі вірші часів Другої світової війни, що побачили світ у збірниках "З димом пожеж" (1941 р.) та "Молитва на війні" (1947 р.). Чесністю й безкомпромісністю – визначальними рисами Лободовського – людини та поета – позначені й наступні одинадцять книг поезії, виданих в еміграції, так само як чотиритомний автобіографічний цикл повістей "Діяння Юзефа Закревського" та численні виступи в пресі.

"Не хочу крісла – мені потрібні сідло й стремена", – проголошує Лободовський у вірші "Лист до Вітчизни". Він відверто маніфестує своє неприйняття тих, "хто визнають лише чисту поезію" і кидає звинувачення західним інтелектуалам, які плазують перед Кремлем ("Де ви були, що робили, коли розстрілювали Гумільова, коли збожеволілий Мандельштам конав у сибірському таборі..."). А проте, попри публіцистичність багатьох віршів Лободовського, його поезія відлунює суворою красою та мужністю давньогрецького гекзаметру й римської оди.

Поезії Лободовського притаманні не лише риси трагічности, в античному розумінні, а й масштабність античного міфу. І тут важливим чинником, на нашу думку, виступає закорінене ще в кубанському дитинстві, серед розлогих українських степів, світосприйняття поета.

На щастя, сентименти до України не обмежилися в Лободовського дитячими спогадами, українським прізвищем Кравченко, що його він уподобав собі як один із літературних псевдонімів, ані прізвиськом отаман Лобода, як називали його найближчі друзі, заохочувані в цьому самим поетом. Українські мотиви в творчості Лободовського займають особливе місце і, хочеться вірити, не раз ставатимуть предметом спеціальних досліджень. Чимало критиків уже висловлювали думку про те, що поезія Лободовського тяжіє до "української школи" польської поезії доби романтизму. Втім, у поезії Лободовського вчувається не лише романтичне замилування українськими краєвидами, а й дивовижне розуміння аж ніяк не романтичних реалій сьогодення. В його творчості зустрічаємо не лише образи українського фольклору (Мавка, Купала, вовкулаки тощо), не лише картини та постаті минувшини, а й "Думу про отамана Петлюру", "Епітафію генералові Тарнавському", "Триптих про замучену церкву", "Пісню про голод", "На смерть повішених українців", "Пісню про Україну", "Українським поетам", "Похвалу Україні" та чимало інших поезій цього ж спрямування.

Так само вагомим був внесок Лободовського як перекладача української поезії. За свідченням Української літературної енциклопедії, на основі власних перекладів він уклав 4-томну Антологію української поезії, втрачену у вирі Другої світової війни. В передмові до паризького видання його книги "Рахунок сумління" (1987 р.) можна прочитати, що поет мав підготовлену до друку 2-томну антологію української поезії, від "Слова про Ігорів похід" до поезії сучасної. Згадувались там і інші підготовлені Лободовським антології – іспанської, білоруської та російської поезії. Остання – "Від Рилєєва до Мандельштама", що свідчить, зокрема, про чудову обізнаність Лободовського, до якої саме поезії належить "Слово". Водночас у нотатках самого поета, наведених у книжці "Народ безсмертний", йдеться знов-таки про чотиритомник "Скитська Еллада" загальним обсягом понад 1000 сторінок. На думку відомої польської дослідниці українсько-польських культурних зв'язків Олі Гнатюк, переклади української поезії, здійснені Лободовським, складають один об'ємний том. Але зрештою не в кількості сторінок суть. Важливо те, що в полі зору Лободовського-перекладача були творі класиків, і з-поміж них передусім Шевченка та Лесі Українки, поетів "розстріляного Відродження" (Зеров, Драй-Хмара та інші), кращих представників поезії, що творилася в підрадянській Україні (від Тичини, Рильського і до заборонених віршів Симоненка та Стуса), а також поетів-емігрантів (Маланюка, Клена, Караванського та інших).

Окремої уваги заслуговує діяльність Лободовського-речника польсько-українського порозуміння. Чи не найвиразніше цю свою позицію Лободовський окреслив у промові "Польсько-українська співпраця і її значення", виголошеній в Українському народному домі в Нью-Йорку 3 грудня 1977 року перед зборами української еміграції: "В минулому завжди було так, що коли ми починали сваритися, то при цьому програвали обидві сторони, а завжди вигравала третя сторона... Не беручи до уваги моральний бік справи, жоден народ не має права домагатися волі, якщо відмовляє у цьому ж праві іншому народові. Ми, поляки, втратили б право домагатися волі й незалежности, якби відмовили в такому праві будь-кому з наших сусідів... Найважливішою метою є спільна дія на кожному кроці, на кожному терені, яка б провадила до здобуття вільного існування обох народів у кожній ділянці, на кожному терені. Інші справи нехай почекають. Якщо нам суджено знову сваритися в майбутньому, то зробімо це принаймні на руїнах московської імперії".

Та ще задовго перед тим, 1940 року, в таборі для демобілізованих польських військовослужбовців у Нотр Дам де Ліврон під Тулузою Лободовський у редагованому ним часописі "Wrocimy" ("Ми повернемося") писав: "Найбільшим супротивником Москви буде Україна, якій треба допомогти здобути цілковиту незалежність". Навіть якби йому належали не томи перекладів, не десятки віршів і статей, присвячених Україні, а лише одна ця фраза, Юзеф Лободовський був би гідний нашої любові та пошани.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"РАБИ, ПОДНОЖКИ, ГРЯЗЬ МОСКВИ..."

Якось Українське радіо поінформувало про заяву П.Симоненка щодо готовности КПУ відшкодувати втрати жертвам терору УПА. Ця заява брутальна, цинічна та безглузда, адже УПА – армія народної самооборони, яка захищала український народ від іноземних окупантів, які винищували, грабували та експлуатували українців. Під жертвами УПА П.Симоненко розуміє справедливо покараних народними месниками червоних катів та змушених до зради мешканців Східної України, яких московські окупанти кидали проти братів-українців після 1945 р., як у 1943 р. вони кидали їх беззбройними під розстріл німцям.

Справжній зміст його заяви прояснюється черговим повідомленням СБУ про документальні свідчення масових страхітливих злочинів загонів провокаторів, організованих КДБ. Ці перевертні, маскуючись під вояків УПА, чинили терор проти населення Західної України. Підла, антинародна злочинна діяльність комуністів була відома давно, але зараз наведені неспростовні документальні свідчення.

Ось тут і треба впіймати на брехні П.Симоненка та змусити його відшкодувати за рахунок КПУ матеріальну і моральну шкоду жертвам комуністичного терору. Як свідчать документи, відомо понад 150 таких загонів-перевертнів. Зокрема, у Полтаві таємно діяла спецшкола диверсантів.

СБУ має не тільки і не стільки говорити, тобто викривати злочини московських окупантів та їхніх холуїв, скільки діяти – карати злочинців та позбавляти їхніх послідовників можливости зараз, під прикриттям старої брехні, чинити нові злочини.

Іван РЕЙНГАРД, м. Полтава

Святослав КОСТЕЛЬНИК

АПОЛОГІЯ БЕЗЧЕСТЯ

ЮЛЯ З ПОПСОЮ

Є в нашій країні дві абсолютно попсові речі, з яких нині не проглядає навіть натяку на бодай сякий-такий інтелектуалізм, – телебачення і вибори. Якщо іще п'ять років тому на телебаченні царювали темники, але були й журналісти, які свідомо та системно чинили цьому опір, – то нині повноправним і безальтернативним господарем нашого-не-нашого етеру є бездумне, безцільне й безпросвітне шоу, якому підпорядковано геть усе і проти якого не сміють виступити навіть ті, хто свого часу безстрашно виступав проти темників. Із виборами та сама історія: якщо п'ять років тому все було дуже серйозно, і всі ми йшли голосувати, а відтак і протестувати з думкою про те, що робимо цивілізаційний вибір для рідної держави і від нас залежить, яким цей вибір буде, – то нині про вибір узагалі не йдеться, бо політичні "персонажі" загралися настільки, що виборцю треба бути сліпим, аби не добачати очевидного: політики теж творять шоу, займаючись не відстоюванням національних, державних інтересів, а неприкритим блазнюванням, відвертою клоунадою "для народу", покликаною лише приховати від сторонніх очей інтенсивний процес наповнення власних кишень за державний рахунок.

А шоу – це попса. Точнісінько та ж гидка попсятина, від якої верне будь-яку нормальну людину, коли та стикається з несмаком.

Відтак логічно запитати: а що буде, коли "схрестити" шоу політичне з шоу телевізійним? Одне з двох: або "Shuster life", або... "З Україною в серці"!

Якщо останнє асоціюється у вас, шановний читачу, з гаслом виборчої кампанії Української народної партії до давно розпущеного складу парламенту, – то це означає, що ви безнадійно відстали від... попси. Бо й справді: "костенківці" свого часу це гасло активно використовували, однак успіху воно їм не принесло – до того складу парламенту УНП не потрапила й на наступні вибори до ВР самостійно йти вже не ризикнула. Проте десь у підкомірках попси воно – гасло – вочевидь відклалося, бо на нинішніх, уже президентських виборах зринуло знову. Щоправда, до Юрія Костенка й очолюваної ним партії воно вже стосунку не має – піарщики Юлії Тимошенко виявилися настільки "креативними", що не змогли нічого придумати самотужки, а тому банально поцупили те, на чому вже раз прокололися "уенпісти".

Отож, під гаслом "З Україною в серці" тепер містами України мандрує передвиборче агітаційне шоу Юлії Тимошенко, участь у якому беруть "звйозди естради" Олександр Пономарьов, Руслана (Лижичко), Потап і Настя Каменских (справжні імена – Алєксєй Непомнящій і Анастасія Жмур), Тіна Кароль (справжнє ім'я – Тетяна Ліберман), Наталя Могилевська (справжнє ім'я – Наталка Могила), Ірина Білик, групи ТіК, ТНМК (розшифровується як "Танок на майдані Конго"), "Мед Хедс XL" і "Друга ріка".

Компанія, як бачимо, вкрай різношерста. Є тут і справді талановиті й професійні музиканти, такі як Пономарьов, гурт ТНМК чи Руслана (щоправда, колишнє депутатство кепсько позначилося на її творчості – проте годі заперечувати, що перша і поки що єдина українська переможниця "Євробачення" є принаймні однією з найкращих сучасних українських співачок). Зрештою, талановиті люди зазвичай ще й патріотами себе виявляють – той же Пономарьов свого часу співав на Майдані, а Руслана свого часу напрочуд різко відмовилася від "протекції" Януковича, котру той їй буквально нав'язував, і відверто заявила про свою державницьку й національно орієнтовану громадянську позицію. Люди все це добре пам'ятають, і такі речі викликають повагу до артиста. Принаймні якщо цей артист відтак заради грошей і опускається до участі у відвертій передвиборчій попсні, то чи варто йому аж так дорікати? Гроші нікому не вадять – тим паче, що за них можна скажімо, відзняти прекрасний кліп на прекрасну українську пісню. Зрештою, на тому ж Майдані колись і Юлія Тимошенко стояла, тому ці співаки принаймні "мають чим крити" у відповідь на справедливі до них докори. Інша справа, що на мистецтві така тусня зазвичай позначається вкрай кепсько – досить раз переступити через себе й погодитися на участь у балагані, як той балаган, дивись, почне засмоктувати, і тоді вже хтозна куди й подінеться зароблений тяжкою працею авторитет...

Ну, бо я собі тяжко уявляю на одній сцені згаданих митців – і попсовиків-халтурників на кшталт Ірини Білик чи Наталі Могилевської. Обидві свого часу дебютували як доволі талановиті українські співачки, якийсь час Білик "на безриб'ї" була навіть найпопулярнішою персоною української естради – проте надто швидко покотилися по висхідній. Досить було лише раз заспівати російською – і все, мистецтво закінчилося, українські співачки, які подавали чималі надії, в одну мить перетворювалися на затрапезних персон третього-четвертого ешелону чужинецького шоу-бізнесу. Бо який колорит вони могли принести в російську естраду? Та ніякого! Треба бути росіянином, щоби відчувати душу російської пісні й творити суголосно з цією душею – а перекинчикові творчість недоступна, перекинчик приречений на мавпування. Ото й домавпувалися до ручки!

Особливо Могилевська – ми ж добре пам'ятаємо, як у той час, коли вся країна з жахом спостерігала за тим, як цинічно, похамськи колишній зек підминає під себе країну, ця "пєвічка" витанцьовувала перед ним мало не голою і клялася йому у "вічній любові": "Я повторяю, что я с моим кандидатом останусь до последнего. Я не сука и не крыса, которая бегает туда-сюда", – це дослівна цитата з її виступу п'ятилітньої давности... Тепер, вочевидь, у Януковича грошей на неї не вистачило – зате в Тимошенко ці гроші є, адже в Тимошенко практично в ручному управлінні державний бюджет...

Одне слово, тур "З Україною в серці" люди одразу ж "перейменували" – замість серця називають дещо іншу частину тіла, більш адекватну до ситуації. У тому, що Юлії Тимошенко абсолютно байдуже до України, всі уже давно переконалися. А хто ще не встиг, той може переконатися бодай на прикладі цього туру, в який у розпал кризи "вгепані" шалені гроші – а результат інакше як профанацією і безпардонною попсою не назвеш.

БОЖИЙ ПРОМИСЕЛ

МОВА І ЖІНОЧА КРАСА

Перуанський автор косметичних кремів Еусібіо Саліне стверджує, що існує зв'язок між мовою, котрою користується людина, і зморшками на її обличчі. "Найжорстокішою", на думку цього фармаколога, є мова англійська. Коли людина вживає англійську, м'язи її обличчя різко скорочуються, що спричиняє до з'явлення зморщок і викликає передчасне старіння. Найсприятливішими для шкіри обличчя, як він вважає, є мелодійні мови, зокрема італійська та іспанська.

На мою думку, він недостатньо знає стан мелодійности мов світу.

Усьому світові відомі милозвучність і м'якість української мови. У Парижі 1928 та 1934 роках відбулися конкурси на визначення наймилозвучнішої з усіх мов світу. Перше місце через повагу до організаторів дійства було віддано французькій мові, хоч вона не досить виразна і дещо гугнява.

Серед чотирьох переможниць українська мова посіла третє місце, поступившись у першому разі фарсі (перській), а другого разу – італійській, що свідчить на користь нашої мови. Коли б конкурс відбувався на нейтральній території, наша солов'їна мова увінчалася б лаврами найдосконалішої, бо за граматичною довершеністю, виразністю звучання та мелодійністю нашій мові рівних у світі немає. До речі, російська мова не увійшла навіть до першої двадцятки.

Іноземці стверджують, що в Україні найбільші в світі "поклади" жіночої краси, справжній Клондайк красунь. І це завдяки українській мові. Ті з українок, хто тепер силкується спілкуватись англійською чи іншими мовами, накликають на себе передчасне старіння і зморшки на обличчі.

Михайло КУРДЮК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9